

Sygnatura akt VI W 5664/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Krzysztof Korzeniewski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2014 roku

sprawy przeciwko M. R. (1) synowi S. i B. z domu Z.

urodzonego (...) w S.

obwinionego o to, że

w dniu 29.08.2013 r. o godz. 12:15 we W. na ul. (...) a ul. (...) kierując pojazdem marki M. o nr rej. (...) zaparkował pojazd na skrzyżowaniu

tj. o czyn z art. 97 kw w związku z art. 49 pkt 1 ust. 1 prd

I. uznaje obwinionego M. R. (1) za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw i za to na podstawie art. 97 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpw w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

W dniu 29 sierpnia 2013 r. o godz. 12.15 M. R. (1) zaparkował samochód marki M. nr rej. (...) na pasie asfaltowego pobocza skrzyżowania ulic (...) we W.. W lokalu przy ul. (...) mieści się kancelaria notarialna prowadzona przez żonę M. R. (1) M. R. (2). W tym dniu M. R. (2) była zobowiązana do dostarczenia do Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków kilkudziesięciu tomów akt zawierających akty notarialne o wadze przekraczającej łącznie 350 kg. Akta te zostały powierzone w tym celu M. R. (1) i pracownikom kancelarii. Dlatego też, by sprawnie je zaparkować do samochodu, M. R. (1) podjechał w okolicę bezpośredniego wejścia do kancelarii. W innych miejscach w pobliżu nie było możliwości zaparkowania samochodu.

dowód: wyjaśnienia M. R. (1) k. 34;

notatka służbowa k. 7;

szkic k. 8;

zdjęcie k. 9;

protokół k. 29 – 33;

M. R. (1) jest radcą prawnym i osiąga dochód w kwocie 4000 zł miesięcznie. Był karany za popełnienie wykroczeń przeciwko porządkowi i bezpieczeństwu w komunikacji.

dowód: dane osobopoznawcze k. 33;

informacja k. 26;

M. R. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zarazem wyjaśnił zgodnie z ustaleniami. Podniósł, iż mając obowiązek bezpiecznego przewiezienia aktów notarialnych znajdował się w stanie wyższej konieczności. Nadto powołał się na notoryjność nieprawidłowego parkowania w tym miejscu jak i negatywne nastawienia Straży Miejskiej wobec użytkowników samochodów zarejestrowanych w innych miastach.

vide: wyjaśnienia M. R. (1) k. 34;

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na wyjaśnieniach M. R. (1) (z wyjątkiem jego motywacji), notatce służbowej, szkicu, zdjęciu i protokole z przekazania aktów notarialnych.

Dowody te zbieżnie wskazują, iż w dniu 29 sierpnia 2013 r. o godz. 12.15 M. R. (1) zaparkował samochód marki M. nr rej. (...) w obrębie skrzyżowania ulic (...) we W. celem zabezpieczenia transportu aktów notarialnych. Dlatego też dowodom tym dano wiarę.

Sąd zważył.

Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.) zabrania w art. 49 ust. 1 pkt 1 zatrzymania pojazdu na skrzyżowaniu. Zgodnie z art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym skrzyżowanie to przecięcie się w jednym poziomie dróg mających jezdnię, ich połączenie lub rozwidlenie, łącznie z powierzchniami utworzonymi przez takie przecięcia, połączenia lub rozwidlenia.

Sąd nie ma jakichkolwiek wątpliwości, iż zatrzymując swój samochód 29 sierpnia 2013 r. o godz. 12.15 w miejscu gdzie został on sfotografowany M. R. (1) uchybił dyspozycji zawartej w art. 49 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym. Tym samym dopuścił się on czynu z art. 97 kw.

Sąd nie podzielił wyводу M. R. (1) nawiązującego do kontratypu stanu wyższej konieczności chociażby wobec nieświadczenia bezpośredniego realnego niebezpieczeństwa grożącemu dobru chronionemu prawem w rozumieniu art. 16 § 1 kw. Niebezpieczeństwo to musi być bowiem realne i bezpośrednie. M. R. (1) powołując się na ten kontratyp, odnosząc się do bezpiecznego transportu aktów notarialnych, w żaden sposób nie wykazał owej realności jak i bezpośredniości. Zaś Sąd takiej okoliczności nie dostrzegł z urzędu. Nie można tu także pominąć subsydiarnego charakteru kontratypu stanu wyższej konieczności. Wykazywanie innych możliwości zapewnienia bezpiecznego transportu przedmiotowych akt wobec ich oczywistej mnogości nie stanowi powinności Sądu.

Nagminność uchybień zakazu parkowania w żaden sposób nie może ekskulpować obwinionego, zaś zarzut odnoszący się do tendencyjności Straży Miejskiej uznano za dowolny.

Wymierzając karę Sąd miał na uwadze jej społeczne oddziaływanie oraz aspekt wychowawczy względem obwinionego a także jego sytuację majątkową.

Okoliczności łagodzących nie dostrzeżono.

Jako okoliczność obciążającą przyjęto karalność obwinionego za podobne wykroczenia.

O kosztach orzeczono nie widząc podstaw do zwolnienia obwinionego od tych należności.